

Bilag 6.

Øversættelse.

Fhv. udenrigsminister Ole Bjørn Krafts indlæg i 5. udvalg den 9. december 1963 om UNEF.

De forenede Nationers styrke i Det mellemste Østen blev til i 1956 i medfør af generalforsamlingens resolution 998 E.S.-1 for at sikre og overvåge fjendtlighedernes ophør i det område, hvor den sættes ind. Således begyndte den første større fredsbevarende operation, som FN har iværksat på grundlag af medlemsstaternes kollektive finansiering af udgifterne i overensstemmelse med den ordinære bidragsskala.

Den anden større fredsbevarende operation, som organisationen har påtaget sig, blev også til i en politisk nødsituation og med et lignende finansieringssystem. Jeg tænker naturligvis på FNs Congo-operationer.

Under indeværende 18. samling har 5. udvalg taget bestik af situationen i Congo, og plenarforsamlingen har vedtaget en resolution, hvorved fortsat militær bistand på reduceret basis er sikret Congo i endnu et halvt år, det vil sige fra 1. januar til 30. juni 1964. Mange medlemsstater har, da de tog denne beslutning, sandsynligvis haft ønsket om at se en vellykket afslutning på en god indsats.

Det er ikke for meget sagt, at FN hidtil har haft en heldig hånd med gennemførelsen af generalforsamlingens beslutninger vedrørende de fredsbevarende operationer i Det mellemste Østen og i Congo. Hovedformålet med begge foretagender er blevet opfyldt. Operationerne har vist sig at være effektive instrumenter for opretholdelsen af freden i visse områder, og på denne måde har de samtidig tjent verdenssamfundet særdeles godt.

Danmark tillægger opretholdelsen af De forenede Nationers styrke i Gaza den største betydning.

Hele verdens befolkning ser hen til De

forenede Nationer som en beskytter af freden og som en organisation, som kan tage skridt til en forbedring af deres velfærd og styrke deres tillid til fremtiden. Vi er meget vel klar over, at i verden som den er i dag og på FNs nuværende udviklingsniveau, kan disse håb ikke helt og holdent opfyldes. Der kan opstå situationer, hvor FN må indrømme sin magtesløshed. Men organisationen har vist sig i stand til at løse nogle problemer som, uden tillid til FN, og uden anstrengelser fra FNs side, ville have været en alvorlig trussel mod freden, og som kunne have udviklet sig til den katastrofe, som vi på bunden af vort hjerte alle frygter.

Såfremt FN nu svigtede sit ansvar på dette område, ville folkene miste tilliden til organisationen, den tillid, som er grundlaget for deres forventninger om en yderligere udvikling af verdensorganisationens fredsbevarende muligheder.

Mit land yder sammen med andre, deriblandt skandinaviske lande, kontingenter til FNs styrker i Gaza. Jeg er ikke i tvivl om, at tilstedeværelsen af UNEF har bidraget til at undgå sammenstød og konflikter, som kunne have taget en ulykkelig vending. Jeg er overbevist om, at UNEF væsentligt har bidraget til freden i et område, hvor der er mange farer for konflikter. Dersom FN — hvad jeg betragter som utænkeligt — veg fra sit ansvar ved at trække UNEF tilbage, er det vanskeligt at forestille sig, hvad virkningerne ville blive — i Det mellemste Østen og hele verden. Det ville betragtes som et svaghedstegn fra organisationens side, og ingen turde imødesee en sådan mulighed.

Det er derfor vor opgave ved besindige forhandlinger at finde veje og midler til at løse problemet under ligelig hensyntagen til